

hvad der vist kun er een Mening om, at det er i Publikums Interesse og af stor Betydning for det, at der er en vis Stabilitet i Henseende til de Tidender, der benyttes til retslige Beskjendtgjørelser. Men dette vil dog aabenbart ikke kunne opnaas, hvis man stiller denne Ret til skriftlig Licitation eller offentlig Auktion; thi vel ser jeg nok, at den ærede Forslagsstiller har tænkt sig, at Ministeren kunde opstille saadanne Betingelser for Licitationen, at der ialtfald ikke i et langt og længere Aaremaal vilde ske nogen Verlen i Henseende til de Blade, der benyttedes, men selv det har hos mig ikke ringe Ulemper, at man nødvendigvis skal undersøge, om der ikke i de senere Aar maatte fra Indenrigsministeriet være udkommet nogen Beskjendtgjørelse, som gjorde en Forandring i Henseende til de Tidender, hvori man hidtil har været vant til at søge de Beskjendtgjørelser, som det interesserede En at blive bekendt med. Men der er tillige et andet Hensyn, som for mig ikke veier saa ganske lidt, og det er, at det kan ikke efter min Overbevisning være Statsmagten ganske ligegyldigt, hvilke Tidender der benyttes til de offentlige Beskjendtgjørelser. Det kan man vel sige ligefrem, at det nok kunde tænkes, at visse Tidender, som jeg ikke frygter for ligefrem at sige have en vis statsfarlig Interesse, kunde benytte denne Ret til, ved at erhverve et saadant Privilegium, at skaffe sig en Udbredelse, som de ifølge deres øvrige Indhold ikke vilde være istand til at faae. Jeg kan blot nævne et Blad, som vi vistnok Alle kende, nemlig Socialisten. Det vilde ganske vist ikke være uden Interesse for det at faae de retslige Beskjendtgjørelser og derved faae en Udbredelse, som jeg for mit Vedkommende ikke anser for overordentlig ønskelig, og som jeg er overbevist om, at det skal have vanskeligt ved at faae, naar det ikke faar saadanne særegne Løstestænger. Det Retteste — det er jo ogsaa fremhævet af den ærede Forslagsstiller — vil efter min Overbevisning være, at man holder sig saa nær som mulig til det Bestaaende, at man altsaa, hvis man ikke maatte ville følge den Ret, som jeg tidligere antydede, nemlig istedetfor Stiftstidenderne at vælge Amtstidenderne, da at lade de forstnævnte be-

holde de offentlige Beskjendtgjørelser og blot sørger for, at den Afgift, som jeg anser det for rigtigt, at Statskassen inddrager ad denne Ret, efterhaanden kunde komme ind. Derved tror jeg, at de Interesser, om hvilke der her er Spørgsmaal, i alle Retninger vilde være bedst varetagne. Men naar jeg nu ser bort fra denne mere almindelige Betragtning, saa forekommer det mig ogsaa, at det foretiggende Lovforslag — og jeg maa med Glæde anerkende, at dette allerede er fremhævet af den ærede Forslagsstiller — i en vis Retning vilde for mig stille sig som værende i høi Grad ubilligt, nemlig imod de nuværende Privilegiehavere. Jeg taler ikke om den Berlingste Tidende. Gieren af dette Privilegium er jo som bekendt død, og det er mig ikke bekendt, at hans efterlevende Enke har Noget, som kunde give hende Krav paa at faae Privilegiet i samme Omfang og paa samme Betingelser som tidligere; men de nuværende Besiddere af Stiftstidenderne befinde sig i en ganske anden Stilling. En stor Del af disse Stiftstidender ere grundede for flere Menneskealdere tilbage, og det har indtil den allerseneste Tid været en Sag, som der ikke har været næret den fjerneste Tvivl om, at de ved Besidderskifte eller Thronskifte uden videre vilde faae deres Privilegier konfirmerede. Som Følge heraf have disse Privilegier næsten havt en lignende Betydning som reelle Privilegier, og det er ikke ubekendt for dem, der have gjort sig den Uleilighed at komme nærmere ind i hele denne Sag, at mange af de nuværende Besiddere i dyre Domme have betalt de Privilegier, som de nu nyde. Det er mig imidlertid vel bekendt, at ved sidste Thronliste i 1863 skete der en væsentlig Forandring i disse Privilegiehaveres Stilling, idet man istedetfor som tidligere blot at konfirmere de gamle Privilegier gav de daværende Ansøgere nye Privilegier, som derhos bleve klausulerede kun at gjælde „indtil videre“. Men selv om jeg vil accentuere stærkt denne Klausul, som saaledes er optagen i Privilegieerne, vil det dog vistnok ialtfald i dette Thing erkjendes, at Billighed i høi Grad taler for, at Meningen ikke kunde være, at man, som det her er foreslaaet, med saa kort Barsel skulde betage Pri-